

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

ראש השנה-אם אינן מכירין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כד.
כמה היה גבוה ולאין היה נוטה כו'.														כד.
לצפונה - דבריו קיימין, לדרומה - לא אמר כלום.		תנא חדא:												כד.
לדרומה - דבריו קיימין, לצפונה - לא אמר כלום		והתניא איפכא:												כד.
לא קשיא כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.														כד.
אחד אומר גבוה שתי מרדעות ואחד אומר שלשה - עדותן קיימת. אחד אומר שלשה ואחד אומר חמשה - עדותן בטילה, אבל מצטרפין לעדות אחרת.		תנו רבנן:												כד.
ראינהו במים, ראינהו בעששית, ראינהו בעבים - אין מעידין עליו. חציו במים, חציו בעבים, חציו בעששית - אין מעידין עליו.		תנו רבנן:												כד.
השתא כולו - אמרת לא, חציו מבעיא?														כד.
חציו במים חציו ברקיע, חציו בעבים חציו ברקיע, חציו בעששית חציו ברקיע - אין מעידין.		אלא הכי קאמר:												כד.
ראינהו ושוב לא ראינהו - אין מעידין עליו.		תנו רבנן:												כד.
כל הכי חזו לה ואזלי?														כד.
הכי קאמר: ראינהו מאלינו ושבנו לראותו מדעתנו, ולא ראינהו - אין מעידין עליו.		אביי:												כד.
מאי טעמא														כד.
אימור כוביתא דעיבא בעלמא הוא דחזי.														כד.
ראש בית דין אומר מקודש וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש.														כד.
בין שנראה בזמנו בין שלא נראה בזמנו מקדשין אותו		[ת"ק]												כד.
אם לא נראה בזמנו - אין מקדשין אותו, שכבר קידשוהו שמים.		רבי אלעזר ברבי צדוק:												כד.
ראש בית דין וכו'.														כד.
מנהני מילי?														כד.
אמר קרא (ויקרא כג) וידבר משה את מועדי ה' - מכאן שראש בית דין אומר מקודש.		רבי חייה בר גמדה אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי:												כד.
וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש														כד.
מנלן?														כד.
אמר קרא (ויקרא כג) אשר תקראו אתם, קרי ביה אתם.		רב פפא:												כד.
(ויקרא כג) אלה הם מועדי - הם יאמרו מועדי.		רב נחמן בר יצחק:												כד.
מקודש מקודש תרי זימני למה לי?														כד.
דכתיב מקראי קדש.														כד.
אם לא נראה בזמנו - אין מקדשין אותו.		רבי אלעזר ברבי צדוק:												כד.
בזמנו - אין מקדשין אותו, שלא בזמנו - מקדשין אותו.		תניא, פלימו:												כד.
בין כך ובין כך אין מקדשין אותו, שנאמר (ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמישים - שנים אתה מקדש, ואי אתה מקדש חדשים.		רב אלעזר ברבי שמעון:												כד.
הלכה כרבי אלעזר ברבי צדוק.		רבי יהודה אמר שמואל:												כד.
ראוהו בית דין וכל ישראל, נחקרו העדים ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה - הרי זה מעובר.		אביי: אף אנן נמי תנינא:												כד.
מעובר - אין, מקודש - לא?														כד.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													כד.
מעובר איצטריכא ליה סלקא דעתך דמינא: הואיל וראוהו בית דין וכל ישראל - איפרסמא, ולא ליעברוהו. קמשמע לן.											¿		כד.
דמות צורות לבנה היו לו לרבן גמליאל בטבלא ובכותל בעלייתו, שבהן מראה את ההדיוטות, ואומר: הכזה ראת או כזה?	[רבן גמליאל]												כד.
ומי שרי?											¿		כד.
והכתיב (שמות כ) לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמיני											¿	◊	כד.
לא אסרה תורה אלא שמינין שאפשר לעשות כמותן.	אביי:										!	◊	כד.
לא יעשה אדם בית תבנית היכל, אכסדרה תבנית אולם, חצר כנגד עזרה, שלחן כנגד שלחן, מנורה כנגד מנורה. אבל עושה של חמשה ושל ששה ושל שמונה. ושל שבעה - לא יעשה, אפילו של שאר מיני מתכות.	כדתניא: [ת"ק]										!		כד.
אף של עץ לא יעשה, כדרך שעשו מלכי בית השמונאי.	רבי יוסי בר יהודה:										!		כד:
משם ראייה? שפודין של ברזל היו, וחיפום בבעץ. העשירו - עשאוים של כסף, חזרו העשירו - עשאוים של זהב.	אמרו לו:										¿	!	כד:
ושמינין שאי אפשר לעשות כמותן מי שרי?											¿		כד:
(שמות כ) לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמינין המשמינין לפני במרום	והתניא:										¿	◊	כד:
לא אסרה תורה אלא דמות ארבעה פנים בהדי הדדי.	אביי:										!	◊	כד:
אלא מעתה, פרצוף אדם לחודיה תשתין?											¿		כד:
כל הפרצופות מותרין, חוץ מפרצוף אדם	אלמה תניא:										¿	◊	כד:
לא תעשון אתי - לא תעשון אותי.	אמר רב הונא בריה דרב אידי, מפרקיה דאביי שמינא ליה:										!	◊	כד:
ושאר שמינין מי שרי?											¿		כד:
לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמינין המשמינין לפני במרום, כגון אופנים ושרפים וחיות הקודש ומלאכי השרת	והא תניא:										¿	◊	כד:
לא אסרה תורה אלא שמינין שבמדור העליון.	אביי:										!	◊	כד:
ושבמדור התחתון מי שרי?											¿		כד:
(שמות כ) אשר בשמים - לרבות חמה ולבנה וכוכבים ומזלות, ממעל - לרבות מלאכי השרת	והתניא:										¿	◊	כד:
כי תניא היא - לעבדם.											!	◊	כד:
אי לעבדם - אפילו שלשול קטן נמי											¿	◊	כד:
אין הכי נמי											!	◊	כד:
(שמות כ) אשר בארץ - לרבות הרים וגבעות, ימים ונהרות, אפיקים וגאיות. מתחת - לרבות שלשול קטן.	דתניא:										!		כד:
ועשייה גרידתא מי שרי?											¿		כד:
לא תעשון אתי - לא תעשון כדמות שמינין המשמינין לפני, כגון חמה ולבנה, כוכבים ומזלות	והתניא:										¿	◊	כד:
שאני רבן גמליאל דאחרים עשו לו.											!	◊	כד:
והא רב יהודה, דאחרים עשו לו											¿	◊	כד:
שיננא, סמי עיניה דדין	ואמר ליה שמואל לרב יהודה:										¿		כד:
התם חותמו בולט הוה, ומשום חשדא											!	◊	כד:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
---	--

ראש השנה-אם אינן מכירין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
טבעת, חותמו בולט - אסור להניחה ומותר לחתום בה. חותמו שוקע - מותר להניחה ואסור לחתום בה.	כדתניא:												כה.
ומי חיישנן לחשדא?													כה.
והא היהא בי כנישתא דשף ויתבי בנהרדעא, דהוה ביה אנדרטא, והווי עיילי רב ושמואל ואבבה דשמואל ולוי ומצלו התם, ולא חיישי לחשדא													כה.
רבים שאני.													כה.
והא רבן גמליאל יחיד הוא													כה.
כיון דנשיא הוא - שכיחי רבים גביה.													כה.
איבעית אימא: דפרקים הוה													כה.
ואיבעית אימא: להתלמד עבד, וכתבי (דברים יח) לא תלמד לעשות - אבל אתה למד להבין ולהורות.													כה.
מעשה שבאו שנים, ואמרו: ראינוהו שחרית במזרח וערבית במערב. אמר רבי יוחנן בן נורי: עדי שקר הם.	[רבי יוחנן בן נורי]												כה.
כשבאו ליבנה קיבלן רבן גמליאל.	[רבן גמליאל]												כה.
ועוד באו שנים ואמרו: ראינוהו בזמנו, ובלי עיבורו לא נראה. וקיבלן רבן גמליאל.	[רבן גמליאל]												כה.
עדי שקר הן היאך מעידים על האשה שילדה, ולמחר כריסה בין שיניה?	רבי דוסא בן הורכנס:												כה.
רואה אני את דבריך.	אמר לו רבי יהושע:												כה.
גזרני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעוטיך ביום הכפורים שחל להיות בחשבונך.	שלה לו רבן גמליאל:												כה.
הלך ומצאו רבי עקיבא מיצר.													כה.
יש לי ללמוד שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי, שנאמר (ויקרא כג) אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם - בין בזמנן בין שלא בזמנן, אין לי מועדות אלא אלו.	אמר לו: [רבי עקיבא]												כה.
בא לו אצל רבי דוסא בן הורכנס													כה.
אם באין אנו לדון אחר בית דינו של רבן גמליאל - צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו, שנאמר (שמות כד) ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל, ולמה לא נתפרשו שמותן של זקנים - אלא ללמד שכל שלשה ושלושה שעמדו בית דין על ישראל הרי הוא כבית דינו של משה.	אמר לו: [רבי דוסא בן הורכנס]												כה.
נטל מקלו ומעותיו בידו, והלך ליבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכפורים להיות בחשבונו. עמד רבן גמליאל ונשקו על ראשו, אמר לו: בוא בשלום רבי ותלמידך רבי - בחכמה, ותלמידך רבי - שקבלת את דברי.													כה.
כך מקובלני מבית אבי אבא: פעמים שבא בארוכה, ופעמים שבא בקצרה.	תניא, אמר להם רבן גמליאל לחכמים:												כה.
מאי טעמא דבי רבי - דכתיב (תהלים קד) עשה ירח למועדים שמש ידע מבואו, שמש הוא ידיע מבואו, ירח לא ידיע מבואו.	רבי יוחנן:												כה.
רבי חייא חזייה לסיהרא דהוה קאי בצפרא דעשרים ותשעה, שקל קלא פתק ביה, אמר: לאורתא בעינן לקדושי בך, ואת קיימת הכא? זיל איכס?	[רבי חייא]												כה.
זיל לעינן טב וקדשיה לירחא, ושלח לי סימנא: דוד מלך ישראל חי וקים.	רבי לרבי חייא:												כה.
פעם אחת נתקשרו שמים בעבים ונראית דמות לבנה בעשרים ותשעה לחדש, כסבורים העם לומר: ראש חדש, ובקשו בית דין לקדשו.	תנו רבנן:												כה.
כך מקובלני מבית אבי אבא: אין חדושה של לבנה פחותה מעשרים ותשעה יום ומחצה ושני שלישי שעה ושבעים ושלושה חלקים.	אמר להם רבן גמליאל:												כה.
ואותו היום מתה אמו של בן זוא, והספידה רבן גמליאל הספד גדול. לא מפני שראויה לכך, אלא כדי שידעו העם שלא קידשו בית דין את החדש.													כה.
הלך ומצאו ר"ע מיצר כו'.													כה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

ראש השנה-אם אינן מכירין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	איבעיא להו:											◊	כה.
מי מיצר? רבי עקיבא מיצר, או רבי יהושע מיצר?	תא שמע, דתניא:											◊	כה.
הלך רבי עקיבא ומצאו לרבי יהושע כשהוא מיצר	אמר לו: [רבי עקיבא]											◊	כה.
רבי מפני מה אתה - מיצר?	אמר לו: [רבי יהושע]											◊	כה.
עקיבא, ראוי לו שיפול למטה שנים עשר חדש ואל יגזור עליו גזירה זו.	אמר לו: [רבי עקיבא]											◊	כה.
רבי, תרשיני לומר לפניך דבר אחד שלמדתני.	אמר לו: [רבי יהושע]											◊	כה.
אמור.	אמר לו: [רבי עקיבא]											◊	כה.
הרי הוא אומר (ויקרא כג) אתם, (ויקרא כג) אתם, (ויקרא כג) אתם, שלש פעמים, אתם - אפילו שוגגין, אתם - אפילו מזידין, אתם - אפילו מוטעין.	בלשון הזה אמר לו: [רבי יהושע]											◊	כה.
עקיבא, נחמתני, נחמתני.	תנו רבנן:											◊	כה.
בא לו אצל רבי דוסא בן הורכנס כו'.	ואומר (שמואל א יב) ויאמר שמואל אל העם ה' אשר עשה את משה ואת אהרן											◊	כה.
למה לא נתפרשו שמותם של זקנים הללו - שלא יאמר אדם: פלוני כמשה ואהרן? פלוני כנדב ואביהוא? פלוני כאלדד ומידד?	ואומר (שמואל א יב) ויאמר שמואל אל העם ה' אשר עשה את משה ואת אהרן											◊	כה.
ואומר (שמואל א יב) וישלח ה' את ירבעל ואת בדן ואת יפתח ואת שמואל - ירובעל - זה גדעון, ולמה נקרא שמו ירובעל - שעשה מריבה עם הבעל, בדן זה שמשון, ולמה נקרא שמו בדן - דאתי מדן, יפתח - כמשמעו.	ואומר (תהלים צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו. שקל הכתוב שלשה קלי עולם כשלשה חמורי עולם, לומר לך: ירובעל בדורו - כמשה בדורו, בדן בדורו - כאהרן בדורו, יפתח בדורו - כשמואל בדורו. ללמדך שאפילו קל שבקלין ונתמנה פרנס על הצבור - הרי הוא כאביר שבאבירים											◊	כה:
ואומר (דברים יז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם. וכי תעלה על דעתך שאדם הולך אצל הדיין שלא היה בימיו? הא אין לך לילך אלא אצל שופט שבימיו	ואומר (קהלת ז) אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה.											◊	כה.
נטל מקלו ומעותיו בידו.	תנו רבנן:											◊	כה.
כיון שראה אותו עמד מכסאו, ונשקו על ראשו, אמר לו: שלום עליך רבי ותלמיד? רבי - שלמדתני תורה ברבים, ותלמיד - שאני גוזר עליך גזירה ואתה מקיימה כתלמיד. אשרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים, קל וחומר קטנים לגדולים.	קל וחומר? חיובא הוא											◊	כה.
אלא: מתוך שהגדולים נשמעים לקטנים - נושאת קטנים קל וחומר בעצמן.	הדרן עלך אם אינן מכירין.											◊	כה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קנה:
ראוהו בית דין וכל ישראל, נחקרו העדים, ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה - הרי זה מעובר.														כה: ז
ראוהו בית דין בלבד - יעמדו שנים ויעידו בפניהם, ויאמרו מקודש מקודש.														כה:
ראוהו שלשה והן בית דין - יעמדו השנים, ויושיבו מחביריהם אצל היחיד, ויעידו בפניהם, ויאמרו מקודש מקודש - שאין היחיד נאמן על ידי עצמו.														כה:
למה לי למיתנא ראוהו בית דין וכל ישראל?														כה: א
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וראוהו בית דין וכל ישראל - איפרסמא לה, ולא ליעברוה, קמשמע לן.														כה:
וכיון דתנא ליה ראוהו בית דין וכל ישראל - נחקרו העדים למה לי?														כה:
הכי קאמר: אי נמי נחקרו העדים ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה - הרי זה מעובר.														כה:
וכיון דתנא עד שחשיכה הרי זה מעובר - למה לי למיתנייה חקירת העדים כלל?														כה:
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: תיהוי חקירת עדים כתחילת דין, ומקודש מקודש כגמר דין, ולקדשי בליליא, מידי דהוה אדיני ממונות														כה:
דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה	דתנן:													כה:
הכא נמי מקדשין בליליא, קמשמע לן.														כה:
ואימא הכי נמי?														כה:
אמר קרא (תהלים פא) כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב, אימת הוי חק - בגמר דין, וקא קרי ליה רחמנא משפט, מה משפט ביום - אף הכא נמי ביום.														כה:
ראוהו בית דין יעמדו שנים ויעידו בפניהם														כה: <
ואמאי? לא תהא שמיעה גדולה מראייה														כה:
כגון שראוהו בלילה.	רבי זירא:													כה:
ראוהו שלשה והן בית דין יעמדו שנים ויושיבו מחביריהם אצל היחיד														כה: <
אמאי? הכא נמי נימא: לא תהא שמיעה גדולה מראייה														כה:
וכי תימא הכא נמי כגון שראוהו בלילה														כה:
היינו הך														כה:
סיפא איצטריכא ליה, דאין היחיד נאמן על ידי עצמו.														כה:
דסלקא דעתך אמינא: הואיל ותניא:														כה:
דיני ממונות בשלשה, ואם היה מומחה לרבים - דן אפילו ביחיד	[תניא]													כה:
הכא נמי ניקדשיה ביחידי, קמשמע לן.														כה:
ואימא הכי נמי?														כה:
אין לך מומחה לרבים בישראל יותר ממשה רבינו, וקאמר ליה הקדוש ברוך הוא: עד דאיכא אהרן בהדך, דכתיב (שמות יב) ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר החדש הזה לכם.														כה:
למימרא דעד נעשה דיין? לימא מתניתין דלא כרבי עקיבא														כה:
סנהדרין שראו אחד שהרג את הנפש מקצתן נעשו עדים ומקצתן נעשו דיין - דברי רבי טרפון	דתניא: [רבי טרפון]													כה:
כולן נעשים עדים, ואין עד נעשה דיין.	רבי עקיבא:													כו: ז
אפילו תימא רבי עקיבא, עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם - אלא בדיני נפשות, דרחמנא אמר (במדבר לה) ושפטו העדה, והצילו העדה. וכיון דחזוהו דקטל נפשא - לא מצו חזו ליה זכותא, אבל הכא - אפילו רבי עקיבא מודה.														כו: ז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	מ	ז	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	[תנא קמא]								כ. כ.
כל השופרות כשרים, חוץ משל פרה מפני שהוא קרן.	רבי יוסי:								כ. כ.
והלא כל השופרות נקראו קרן, שנאמר (יהושע ו) במשך בקרן היובל.	שפיר קאמר רבי יוסי:								כ. כ.
ורבנן									כ. כ.
כל השופרות אקרו שופר ואקרו קרן, דפרה - קרן אקרי, שופר - לא אקרי, דכתיב (דברים לג) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו.	[רבנן]								כ. כ.
דפרה נמי אקרי שופר, דכתיב (תהלים טט) ותטב לה' משור פר, אם שור - למה פר, ואם פר - למה שור? אלא מאי שור פר - משופר.	ורבי יוסי אמר לך:								כ. כ.
כדרב מתנה	ורבנן:								כ. כ.
מאי שור פר - שהוא גדול כפר.	דאמר רב מתנה:								כ. כ.
היינו טעמא דרבנן - כדרב חסדא.	עולא:								כ. כ.
מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב לפני ולפנים לעבוד עבודה - לפי שאין קטיגור נעשה סניגור.	דאמר רב חסדא:								כ. כ.
ולא? והא איכא דם פך									כ. כ.
הואיל ואשתני - אשתני.									כ. כ.
והא איכא ארון וכפורת וכרוך									כ. כ.
חוטא בל יקריב קאמרינן.									כ. כ.
והא איכא כף ומחתה									כ. כ.
חוטא בל יתנאה קא אמרינן.									כ. כ.
והא איכא בגדי זהב מבחוץ									כ. כ.
מבפנים קא אמרינן.									כ. כ.
שופר נמי מבחוץ הוא									כ. כ.
כיון דלזכרון הוא - כבפנים דמי.									כ. כ.
והא תנא מפני שהוא קרן קאמר									כ. כ.
חדא ועוד קאמר - חדא: דאין קטיגור נעשה סניגור, ועוד: מפני שהוא קרן.									כ. כ.
דקא אמרת אין קטיגור נעשה סניגור - הני מילי מבפנים, והאי שופר - מבחוץ הוא. ודקא אמרת מפני שהוא קרן - כל השופרות נמי אקרו קרן.	ורבי יוסי אמר לך:								כ. כ.
היינו טעמיהו דרבנן: שופר אמר רחמנא, ולא שנים ושלושה שופרות.	אביי:								כ. כ.
והא דפרה									כ. כ.
כיון דקאי גילדי גילדי - מיתחזי כשנים ושלושה שופרות.									כ. כ.
והא תנא מפני שהוא קרן קאמר									כ. כ.
חדא ועוד קאמר - חדא: דשופר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלושה שופרות, ועוד: מפני שהוא קרן.									כ. כ.
דקאמרת שופר אחד אמר רחמנא ולא שנים ושלושה שופרות - כיון דמחברי אהדי חד הוא, ודקאמרת מפני שהוא קרן - כל השופרות נמי אקרו קרן.	ורבי יוסי אמר לך:								כ. כ.
מאי משמע דהאי יובלא לישנא דדכרא הוא?									כ. כ.
כשהלכתי לערביא היו קורין לדכרא יובלא.	דתניא, אמר רבי עקיבא:								כ. כ.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	כשהלכתי לגליא היו קורין לנדה גלמודה. מאי גלמודה - גמולה דא מבעלה.											◊
	כשהלכתי לאפריקי היו קורין למעה קשיטה.											◊
	למאי נפקא מינה?								ז			
	לפרושי (בראשית לג) מאה קשיטה דאורייתא - מאה דנקי.											◊
	כשהלכתי לכרכי הים היו קורין למכירה כירה.											◊
	למאי נפקא מינה?											ז
	לפרושי (בראשית ו) אשר כריתי לי.											◊
	כשהלכתי לתחום קן נשרייתא היו קורין לכלה נינפי, ולתרנגול שכוי.											◊
	לכלה נינפי											■
	מאי קרא - (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ.											◊
	ולתרנגול שכוי											■
	מאי קרא - (איוב לח) מי שת בטחות חכמה או מי נתן לשכוי בינה. מי שת בטחות חכמה - אלו כליות, או מי נתן לשכוי בינה - זה תרנגול.											◊
	לוי איקלע לההוא אתרא, אתא גברא לקמיה, אמר ליה קבען פלניא. לא הוה ידע מאי קאמר ליה, אתא שאיל בי מדרשא.											◊
	גזלן אמר לך, דכתיב (מלאכי ג) היקבע אדם אלהים וגו'.											■
	אי הואי התם הוה אמינא ליה: היכי קבעך, במאי קבעך, ואמאי קבעך? וממילא הוה ידעינא.											ז
	מילתא דאיסורא קאמר ליה.											!
	לא הוה ידעי רבנן מאי סירוגין.											◊
	שמעוה לאמתא דבי רבי דחזנתהו רבנן דהווי עיילי פסקי, פסקי. אמרה להו: עד מתי אתם נכנסין סירוגין סירוגין											■
	לא הוה ידעי רבנן מאי חלוגלוגות.											◊
	יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי דחזית לההוא גברא דקא מבדק פרפחיניה, אמרה ליה: עד מתי אתה מפזר חלוגלוגך?											■
	לא הוה ידעי רבנן מאי (משלי ד) סלסלה ותרוממך.											◊
	יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לההוא גברא דהוה קא מהפך בשעריה, אמרה ליה: עד מתי אתה מסלסל בשערך?											■
	לא הוה ידעי רבנן מאי (ישעיהו יד) וטאטאתיה במטאטא השמד.											◊
	יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לחבירתה: שקולי טאטיתא וטאטי ביתא.											■
	לא הוה ידעי רבנן מאי (תהלים נה) השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך.											◊
	יומא חד הוה אזלינא בהדי ההוא טייעא, הוה דרינא טונא, ואמר לי: שקול יהבך ושדי אגמלא.											◊
	שופר של ראש השנה של יעל, פשוט ופיו מצופה זהב, ושתי חצוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחצוצרות מקצרות, שמצות היום בשופר.											■
	ובתעניות בשל זכרים, כפופין ופיהן מצופה כסף, ושתי חצוצרות באמצע. שופר מקצר וחצוצרות מאריכות, שמצות היום בחצוצרות.											■
	שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות.											◊
	[ת"ק]											◆

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בראש השנה תוקעין בשל זכרים, וביובלות בשל יעלים.	רבי יהודה:											כז.
מצוה של ראש השנה ושל יום הכפורים בכפופין ושל כל השנה בפשוטין.	רבי לוי:											כח.
שופר של ראש השנה של יעל פשוט	והתנן:											כט.
הוא דאמר כי האי תנא												ל.
בראש השנה היו תוקעין בשל זכרים כפופין וביובלות בשל יעלים.	דתניא, רבי יהודה:											לא.
ולימא הלכתא כרבי יהודה												לב.
אי אמרת הלכתא כרבי יהודה, הוא אמינא אפילו של יובל נמי כרבי יהודה סבירא ליה, קא משמע לן.												לג.
במאי קמיפלגי?												לד.
בראש השנה - כמה דכיף איניש דעתיה טפי מעלי, וביום הכפורים - כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי.	מר סבר: [רבי יהודה]											לה.
בראש השנה כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי, ובתעניות כמה דכיף איניש דעתיה טפי מעלי.	ומר סבר: [ת"ק]											לו.
ופיו מצופה זהב.												לז.
ציהו זהב, במקום הנחת פיו - פסול, שלא במקום הנחת פיו - כשך	והתניא:											לח.
כי תנן נמי מתניתין - שלא במקום הנחת פה תנן.	אביי:											לט.
ושתי חצוצרות מן הצדדים												לע.
ותרי קלי מי משתמע?												לפ.
זכור ושומר בדיבור אחד נאמר, מה שאין הפה יכולה לדבר ואין האוזן יכולה לשמוע	והתניא:											לפ.
לכך מאריך בשופר.												לז.
למימרא דכי שמע סוף תקיעה בלא תחילת תקיעה יצא, וממילא תחילת תקיעה בלא סוף תקיעה - יצא?												לז.
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים - אין בידו אלא אחת.	תא שמע:											לז.
אמאי? תיסקל ליה בתרתי												לז.
פסוקי תקיעתא מהדדי לא פסקינן.												לז.
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיסס, אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול הברה שמע - לא יצא.	תא שמע:											לז.
אמאי? ליפוק בתחילת תקיעה, מקמי דליערבב קלא												לז.
אלא: תרתי קלי מחד גברא - לא משתמע, מתרי גברי - משתמע.												לז.
ומתרי גברי מי משתמע?												לז.
בתורה אחד קורא ואחד מתרגם, ובלבד שלא יהא אחד קורא ושנים מתרגמין.	והא תניא:											לז.
הא לא דמיא אלא לסיפא:												לז.
בהלל ובמגילה, אפילו עשרה קורין.	[סיפא]											לז.
אלמא: כיון דחביב - יהיב דעתיה, הכא נמי: כיון דחביב - יהיב דעתיה ושמע.												לז.
אלא למה מאריך בשופר?												לז.
לידע שמצות היום בשופר.												לז.
ובתעניות בשל זכרים כפופין ופיו מצופה כסף.												לז.

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ			
מאי שנא התם דזהב, ומאי שנא הכא דכסף?																					ז	כז.	
איבעית אימא: כל כינופיא דכסף הוא, דכתיב (במדבר י) עשה לך שתי חצוצרות כסף.																						ז	כז.
ואיבעית אימא: התורה חסה על ממונן של ישראל.																						ז	כז.
התם נמי נעביד דכסף																						ז	כז.
אפילו הכי, כבוד יום טוב עדיף.																						ז	כז.
סבר למיעבד עובדא כמתניתין.	רב פפא בר שמואל:																					ז	כז.
לא אמרו אלא במקדש.	אמר ליה רבא:																					ז	כז.
במה דברים אמורים - במקדש, אבל בגבולין: מקום שיש חצוצרות - אין שופר, מקום שיש שופר - אין חצוצרות.	תניא נמי הכי:																					ז	כז.
וכן הנהיג רבי חלפתא בציפורי, ורבי חנניא בן תרדיון בסיכני																						ז	כז.
וכשבא דבר אצל חכמים אמרו: לא היו נוהגין כן אלא בשערי מזרח ובהר הבית בלבד.	[חכמים]																					ז	כז.
מאי קראה - דכתיב (תהלים צח) בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה', לפני המלך ה' - הוא דבעינן חצוצרות וקול שופר, אבל בעלמא - לא.	רבא, ואיתימא רבי יהושע בן לוי:																					ז	כז.
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות וכו'.																						ז	כז.
כמאן מצליגין האידינא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, כמאן - כרבי אליעזר	רב שמואל בר יצחק:																					ז	כז.
בתשרי נברא העולם.	דאמר: [רבי אליעזר]																					ז	כז.
שוה יובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	מתיב רב עינא:																					ז	כז.
והא איכא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, דבראש השנה - איתא וביובל ליתא																						ז	כז.
כי קתני - אשארא.																						ז	כז.
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	רב שישא בריה דרב אידי מתני הכי: אמר רב שמואל בר יצחק: הא דתנן:																					ז	כז.
כמאן - דלא כרבי אליעזר, דאי רבי אליעזר - כיון דאמר בתשרי נברא העולם, הא איכא זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, דבראש השנה איתא וביובל ליתא																						ז	כז.
כי קתני - אשארא.																						ז	כז.
שופר שנסדק ודבקו - פסול																						ז	כז.
דיבק שבירי שופרות - פסול.																						ז	כז.
ניקב וסתמו, אם מעכב את התקיעה - פסול, ואם לאו - כשר.																						ז	כז.
התוקע לתוך הבור, או לתוך הדות, או לתוך הפיטס, אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול הברה שמע - לא יצא.																						ז	כז.
וכן מי שהיה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא. אף על פי שזה שמעו זה שמע, זה כוון וזה לא כוון לבו.																						ז	כז.
ארוך וקצרו - כשר	תנו רבנן:																					ז	כז.
גרדו והעמידו על גלדו - כשר																						ז	כז.
ציפהו זהב, במקום הנחת פה - פסול, שלא במקום הנחת פה - כשר.																						ז	כז.
ציפהו זהב מבפנים - פסול. מבחוץ, אם נשתנה קולו מכמות שהיה - פסול, ואם לאו - כשר.																						ז	כז.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ניקב וסתמו, אם מעכב את התקיעה - פסול, ואם לאו - כשר.											◊	כז:
נתן שופר בתוך שופר, אם קול פנימי שמע - יצא, ואם קול חיצוני שמע - לא יצא.											◊	כח:
גרדו, בין מבפנים בין מבחוץ - כשר. גרדו והעמידו על גלדו - כשר.	תנו רבנן:										◊	כט:
הניח שופר בתוך שופר, אם קול פנימי שמע - יצא, ואם קול חיצוני שמע - לא יצא.											◊	ל:
הפכו ותקע בו - לא יצא.											◊	לא:
לא תימא דהפכיה ככתונא, אלא שהרחיב את הקצר וקיצר את הרחב.	רב פפא:										■	לב:
מאי טעמא											^	לג:
כדרב מתנה											!	לד:
(ויקרא כה) והעברת - דרך העברתו בעיני.	דאמר רב מתנה:										!	לה:
דיבק שברי שופרות פסול.											■	לו:
הוסיף עליו כל שהוא, בין במינו בין שלא במינו - פסול.	תנו רבנן:										◊	לז:
ניקב וסתמו, בין במינו בין שלא במינו - פסול.	[ת"ק]										◊	מ:
במינו - כשר, שלא במינו - פסול.	רבי נתן:										◊	מא:
במינו כשר											◊	מב:
והוא שנשתייר רובו.	רבי יוחנן:										■	מג:
מכלל דשלא במינו, אף על פי שנשתייר רובו - פסול.											■	מד:
איכא דמתני לה אסיפא:											◊	מה:
והוא שנפחת רובו.	רבי יוחנן:										■	מז:
מכלל דמינו, אף על פי שנפחת רובו - כשר.											■	מח:
ציהו זהב, מבפנים - פסול, מבחוץ - אם נשתנה קולו מכמות שהיה - פסול, ואם לאו - כשר.											◊	מט:
נסדק לאורכו - פסול, לרוחבו - אם נשתייר בו שיעור תקיעה - כשר, ואם לאו - פסול.											◊	מנ:
וכמה שיעור תקיעה?											^	מו:
כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן.	פירש רבן שמעון בן גמליאל:										!	מז:
היה קולו דק או עבה או צרוד - כשר, שכל הקולות כשירין בשופר.											■	מס:
קדחו ותקע בו - יצא.	שלתו ליה לאבוה דשמואל:										■	מט:
פשיטא, כולהו נמי מיקדח קדחו להן											‡	מא:
שקדחו בזכרותו, מהו דתימא: מין במינו חוצץ, קמשמע לן.	רב אשי:										!	מב:
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות וכו'.											■	מג:
לא שנו אלא לאותן העומדים על שפת הבור. אבל אותן העומדין בבור - יצאו.	רב הונא:										◊	מד:
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות - יצא.	תניא נמי הכי:										■	מה:
לא יצא	והתנן:										‡	מז:
אלא לאו שמע מינה כדרב הונא, שמע מינה.											!	מח:
איכא דרמי להו מירמא											‡	מט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- מקרא- key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
--	---

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	מ	י	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות לא יצא	תנן:													כז:
יצא	והתניא:													כז:
לא קשיא כאן - לאותן העומדין על שפת הבור, כאן - לאותן העומדין בבור.	רב הונא:													כז:
שמע מקצת תקיעה בבור ומקצת תקיעה על שפת הבור - יצא, מקצת תקיעה קודם שיעלה עמוד השחר ומקצת תקיעה לאחר שיעלה עמוד השחר - לא יצא.	רבה:													כח.
מאי שנא התם - דבעינא כולה תקיעה בחיובא וליכא, הכא נמי בעינא כולה תקיעה בחיובא וליכא	אמר ליה אביי:													כח.
הכי השתא? - התם - לילה לאו זמן חיובא הוא כלל, הכא - בור מקום חיובא הוא לאותן העומדין בבור.	[רבה]													כח.
שמע סוף תקיעה בלא תחילת תקיעה - יצא. וממילא תחילת תקיעה בלא סוף תקיעה - יצא.	למימרא דסבר רבה:													כח.
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים - אין בידו אלא אחת.	תא שמע:													כח.
ואמאי? תסלק לה בתרת?														כח.
פסוקי תקיעתא מהדדי לא פסקינן.														כח.
התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיטס, אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול הברה שמע - לא יצא.	תא שמע:													כח.
ואמאי? ליפוק בתחילת תקיעה מקמי דליערבב קלא														כח.
כי קאמר רבה - בתוקע ועולה לנפשיה.														כח.
אי הכי מאי למימרא?														כח.
מהו דתימא: זמנין דמפיק רישיה ואכתי שופר בבור, וקא מיערבב קלא - קא משמע לן.														כח.
בשופר של עולה - לא יתקע, ואם תקע - יצא. בשופר של שלמים - לא יתקע, ואם תקע - לא יצא.	רב יהודה:													כח.
מאי טעמא?														כח.
עולה בת מעילה היא, כיון דמעל בה - נפקא לה לחולין, שלמים דלאו בני מעילה נינהו - איסורא הוא דרכיב בהו ולא נפקי לחולין.														כח.
אימת מעל - לבתר דתקע, כי קא תקע - באיסורא תקע	מתקיף לה רבא:													כח.
אחד זה ואחד זה - לא יצא.	אלא אמר רבא:													כח.
אחד זה ואחד זה - יצא, מצות לאו להנות ניתנו.	הדר אמר: [רבא]													כח.
בשופר של עבודה זרה - לא יתקע, ואם תקע - יצא. בשופר של עיר הנדחת - לא יתקע, ואם תקע - לא יצא.	רב יהודה:													כח.
מאי טעמא?														כח.
עיר הנדחת - כותתי מיכתת שיעוריה.														כח.
המודר הנאה מחבירו מותר לתקוע לו תקיעה של מצוה, המודר הנאה משופר מותר לתקוע בו תקיעה של מצוה.	רבא:													כח.
המודר הנאה מחבירו - מזה עליו מי חטאת בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה. המודר הנאה ממעין - טובל בו טבילה של מצוה בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה.	ואמר רבא:													כח.
כפאו ואכל מצה - יצא.	שלחו ליה לאבוה דשמואל:													כח.
כפאו מאן?														כח.
אילימא כפאו שד														כח.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עמים חלים עמים שוטה, כשהוא חלים - הרי הוא כפקח לכל דבריו, כשהוא שוטה - הרי הוא כשוטה לכל דבריו	והתניא:							ז					כה.
שכפאוהו פרסיים.	רב אשי:							!					כה.
זאת אומרת: התוקע לשיר - יצא.	רבא:								■				כה.
פשיטא, היינו הרך?								ז					כה.
מהו דתימא: התם אכול מצה אמר רחמנא והא אכל אבל הכא - (ויקרא כג) זכרון תרועה כתיב, והאי מתעסק בעלמא הוא, קא משמע לן.								!					כה.
מצות אין צריכות כוונה.	אלמא קסבר רבא:								■				כה:
היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.	איתיביה:							ז	■				כה:
מאי לאו - כוון לבו לצאת?								ז					כה:
לא, לקרות.								!					כה:
לקרות? הא קא קרן?								ז					כה:
בקורא להגיה.								!					כה:
היה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.	תא שמע:							ז	■				כה:
מאי לאו: אם כוון לבו - לצאת								ז					כה:
לא, לשמוע.								!					כה:
לשמוע? והא שמע								ז					כה:
סבור: חמור בעלמא הוא.								!					כה:
נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.	איתיביה:							ז	■				כה:
בשלמא נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - כסבור חמור בעלמא הוא, אלא נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע היכי משכחת לה - לאו בתוקע לשיר?								ז					כה:
דלמא דקא מנבח נבוחי.								!					כה:
אלא מעתה הישן בשמיני בסוכה ילקה	אמר ליה אביי:							ז					כה:
שאני אומר מצות אינו עובר עליהן אלא בזמנן.	אמר לו: [רבא]							!					כה:
מנין לכהן שעולה לדוכן, שלא יאמר: הואיל ונתנה לי תורה רשות לברך את ישראל - אוסיף ברכה אחת משלי, כגון (דברים א) ה' אלהי אבותכם יסף עליכם - תלמוד לומר (דברים ד) לא תספו על הדבר.	מתיב רב שמן בר אבא:							ז	■				כה:
והא הכא, כיון דברייך ליה - עברה ליה זמניה, וקתני דעברך								ז					כה:
הכא במאי עסקינן - בדלא סיים.								!					כה:
סיים	והתניא:							ז	■				כה:
סיים ברכה אחת.								!					כה:
סיים כל ברכותיו	והתניא:							ז	■				כה:
שאני הכא, כיון דאלו מתרמי ליה צבורא אחרינא - הדר מברך, כוליה יומא זמניה הוא.								!					כה:
ומנא תימרא?								ז					כה:
הניתנין במתנה אחת שנתערבו בנתנין מתנה אחת - ינתנו מתנה אחת, מתן ארבע במתן ארבע, ינתנו במתן ארבע	דתנן:							!	■				כה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	מ	י	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
מתן ארבע במתן אחת, רבי אליעזר אומר: ינתנו במתן ארבע	[רבי אליעזר]	!	■	◆										כח:
ינתנו במתן אחת.	רבי יהושע:	!	■	◆										כח:
הרי הוא עובר על כל תגרע	אמר לו רבי אליעזר:	!	⚡											כח:
הרי הוא עובר על כל תוסף.	אמר לו רבי יהושע:	!	⚡											כח:
לא נאמר כל תוסף - אלא כשהוא בעצמו	אמר לו רבי אליעזר:	!	!											כח:
לא נאמר כל תגרע אלא כשהוא בעצמו.	אמר לו רבי יהושע:	!	!											כח:
כשלא נתן - עברת על כל תגרע, ולא עשית מעשה בידך. כשנתן - עברת על כל תוסף, ועשית מעשה בידך	ועוד אמר רבי יהושע:	!	!											כח:
והא הכא, כיון דיהיב ליה מתנה מבכור - עברה ליה לזמניה, וקתני דעבר משום כל תוסף, לאו משום דאמרנין: כיון דאילו מתרמי ליה בוכרא אחרינא הדר מזה מיניה, כוליה יומא זמניה.		!												כח:
ממאי? דלמא קסבר רבי יהושע: מצות עובר עליהן אפילו שלא בזמנן.		⚡												כח:
רב שמן בר אבא מאי טעמא שביק מתניתין ומותיב מבריייתא - לותיב ממתניתין מתניתין מאי טעמא לא מותיב - כיון דאילו מתרמי ליה בוכרא אחרינא בעי מזה מיניה, כוליה יומא זמניה הוא, ברייתא נמי, כיון דאי מתרמי צבורא אחרינא - הדר מברך, כוליה יומא זמניה	אנן הכי קאמרנין:	!												כח:
התם - לא סגי דלא יהיב, הכא - אי בעי - מברך, אי בעי - לא מברך.	ורב שמן בר אבא:	⚡												כח:
לצאת - לא בעי כוונה, לעבור - בעי כוונה.	רבא:			!										כח:
והא מתן דמים לרבי יהושע, דלעבור, ולא בעי כוונה		⚡												כח:
לצאת - לא בעי כוונה, לעבור, בזמנו - לא בעי כוונה, שלא בזמנו - בעי כוונה.	אלא אמר רבא:			!										כח:
איכוון ותקע לי.	אמר ליה רבי זירא לשמעה:													כט.
משמיע בעי כוונה	אלמא קסבר: [רבי זירא]													כט.
היה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.	מיתיבי:			⚡										כט.
וכי כוון לבו מאי הוי? היאך לא קא מיכוון אדעתא דידיה				⚡										כט.
הכא בשליח ציבור עסקינן, דדעתיה אכוליה עלמא.				!										כט.
נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.	תא שמע:			⚡										כט.
קתני משמיע דומיא דשומע, מה שומע שומע לעצמו, אף משמיע - משמיע לעצמו.				⚡										כט.
לא יצא	וקתני:			⚡										כט.
תנאי היא				!										כט.
שומע - שומע לעצמו, ומשמיע - משמיע לפי דרכו.	דתניא: [ת"ק]	◆	■	!										כט.
במה דברים אמורים - בשליח צבור, אבל ביחוד - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.	רבי יוסי:	◆	■	!										כט.
(שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגו', וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתגברים, ואם לאו - היו נופלים.														כט.
כיוצא בדבר אתה אומר (במדבר כא) עשה לך שרף ושים אתו על נס והיה כל הנשוק וראה אתו וחי, וכי נחש ממית או נחש מחיה? אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתרפאין, ואם לאו היו נימקים.														כט.
חרש שוטה וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן.														כט.
זה הכלל: כל שאינו מחוייב בדבר - אינו מוציא את הרבים ידי חובתן.														כט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאן דאמר	מ	י	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים, ולוים, וישראלים, גרים, ועבדים משוחררים, וטומטום ואנדרוגינוס, מי שחציו עבד וחציו בן חורין.	תנו רבנן:													כט.
טומטום - אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.														כט.
אנדרוגינוס - מוציא את מינו אבל לא את שאינו מינו.														כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.														כט.
הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים, ולוים וישראלים.	אמר רב:													כט. <
פשיטא אי הני לא מיחייבי - מאן מיחייבי?														כט.
כהנים אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתוב (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם - מאן דליתיה אלא בתקיעה דחד יומא הוא דמיחייב, והני כהנים, הואיל ואיתנהו בתקיעות דכל השנה, דכתיב (במדבר י) ותקעתם בחצצרת על עלתיכם, אימא לא ליחייבו - קא משמע לן.														כט.
מי דמי? התם - חצוצרות, והכא - שופר														כט.
אלא אצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ותנן:														כט.
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	[תנן]													כט.
מאן דאיתיה במצות היובל - איתיה במצוה דראש השנה, והני כהנים, הואיל וליתנהו במצוה דיובל														כט.
כהנים ולוים מוכרין לעולם וגואלין לעולם	דתנן:													כט.
אימא: במצוה דראש השנה לא ליחייבו, קא משמע לן.														כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.														כט. <
ולעצמו מוציא.	רב הונא:													כט.
מאי שנא לאחרים דלא - דלא אתי צד עבדות ומפיק צד חירות, לעצמו נמי, לא אתי צד עבדות דידיה ומפיק צד חירות דידיה.	רב נחמן לרב הונא:													כט.
אף לעצמו אינו מוציא.	אלא אמר רב נחמן:													כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - אף לעצמו אינו מוציא.	תניא נמי הכי:													כט.
כל הברכות כולן, אף על פי שיצא - מוציא, חוץ מברכת הלחם וברכת היין, שאם לא יצא - מוציא, ואם יצא - אינו מוציא.	תני אהבה בריה דרבי זירא:													כט.
ברכת הלחם של מצה, וברכת היין של קידוש היום, מהו? כיון דחובה הוא - מפיק, או דלמא ברכה לאו חובה היא?	בעי רבא:													כט:
כי הוינן בי רב פפי הוה מקדש לן, וכי הוה אתי אריסיה מדברא הוה מקדש להו.	תא שמע: דאמר רב אשי:													כט:
לא יפרוס אדם פרוסה לאורחין אלא אם כן אוכל עמהם. אבל פורס הוא לבניו ולבניו ביתו, כדי לחנוכן במצות. ובהלל ובמגילה, אף על פי שיצא - מוציא.	תנו רבנן:													כט:
הדרן עלך ראוהו בית דין.														

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת, במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה.												■
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו תוקעין בכל מקום שיש בו בית דין.	[רבנן]											■
לא התקין רבן יוחנן בן זכאי אלא ביבנה בלבד.	רבי אלעזר:											■
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.	אמרו לו:											◇
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה: שכל עיר שהיא רואה ושומעת וקרובה ויכולה לבוא - תוקעין, וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד.												■
מנא הני מילי?												^
כתוב אחד אומר (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה, וכתוב אחד אומר (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם. לא קשיא כאן - ביום טוב שחל להיות בשבת, כאן - ביום טוב שחל להיות בחול.	רבי לוי בר לחמא אמר רבי חמא בר חנינא:											◇
אי מדאורייתא היא - במקדש היכי תקעינן? ועוד: מלאכה היא דאצטריך קרא למעוטי?	רבא:											◇
(במדבר כט) כל מלאכת עבודה לא תעשו - יצתה תקיעת שופר ורדיית הפת, שהיא חכמה ואינה מלאכה. מדאורייתא מישרא שרי, ורבנן הוא דגזור ביה, כדרבה.	דתנא דבי שמואל:											◇
הכל חייבין בתקיעת שופר, ואין הכל בקיאים בתקיעת שופר, גזירה שמא יטלנו בידו וילך אצל הבקי ללמוד, ויעבינו ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דמגילה.	דאמר רבה:											◇
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי וכו'.												■
פעם אחת חל ראש השנה להיות בשבת והיו כל הערים מתכנסין. אמר להם רבן יוחנן בן זכאי לבני בתירה: נתקע - אמרו לו: נדון. - אמר להם: נתקע ואחר כך נדון. לאחר שתקעו אמרו לו: נדון - אמר להם: כבר נשמעה קרן ביבנה, ואין משיבין לאחר מעשה.	תנו רבנן:											◇
לא התקין רבן יוחנן בן זכאי אלא ביבנה בלבד.	רבי אלעזר:											■
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.	אמרו לו:											◇
אמרו לו היינו תנא קמא												◇
איכא בינייהו בי דינא דאקראי.												◇
אמרו לו אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.												◇
ועם בית דין.	רב הונא:											◇
מאי ועם בית דין												^
בפני בית דין. לפוקי שלא בפני בית דין - דלא.												◇
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה וכו'	מתיב רבא:											◇
מאי ועוד זאת?												^
אילימא כדקתני												◇
זאת מיבעי ליה												◇
אלא: דבירושלים תוקעין יחידין וביבנה אין תוקעין יחידין.												◇
וביבנה אין תוקעין יחידין?												◇
כי מסיים שלחא דציבורא תקיעה ביבנה - לא שמע איניש קל אוניה מקל תקועיא דיחידא?	והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:											◇
אלא לאו - דבירושלים תוקעין בין בזמן בית דין ובין שלא בזמן בית דין. וביבנה, בזמן בית דין - אין, שלא בזמן בית דין - לא.												◇
הא בזמן בית דין - מיהא תוקעין, ואפילו שלא בפני בית דין.												◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראייה</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא, דאילו בירושלים - תוקעין בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין, וביבנה בפני בית דין - אין, שלא בפני בית דין - לא.												!	◇
דכתיב (ויקרא כה) ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם - מלמד שכל יחיד ויחיד חייב לתקוע.	איכא דמתני להא דרב הונא אהא:												◇
ועם בית דין.	רב הונא:												◇
מאי ועם בית דין													^
בזמן בית דין, לאפוקי שלא בזמן בית דין, דלא.													!
תקיעת ראש השנה ויובל דוחה את השבת בגבולין, איש וביתו.	מתיב רבא:												◇
מאי איש וביתו?													^
אילימא איש ואשתו													!
איתתא מי מיחיבא? והא מצות עשה שהזמן גרמא היא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא - נשים פטורות													!
אלא לאו: איש בביתו, ואפילו שלא בזמן בית דין													!
לא, לעולם בזמן בית דין.													!
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות, אלא שביובל תוקעין בין בבית דין שקידשו בו את החדש, ובין בבית דין שלא קידשו בו את החדש, וכל יחיד ויחיד חייב לתקוע. ובראש השנה לא היו תוקעין אלא בבית דין שקידשו בו את החדש, ואין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע.	מתיב רב ששת:												◇
מאי אין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע?													^
אילימא דביובל תוקעין יחידין ובראש השנה אין תוקעין יחידין													!
כי הוה מסיים שליחא דציבורא תקיעתא ביבנה לא שמע איניש קל אוניא מקל תקועיא דיחידא.	והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:												!
אלא לאו: דאילו ביובל - תוקעין בין בזמן בית דין בין שלא בזמן בית דין, ובראש השנה בזמן בית דין - אין, שלא בזמן בית דין - לא.													!
ביובל, בין בזמן בית דין בין שלא בזמן בית דין	קתני מיהת:												!
לא, לעולם בזמן בית דין													!
ביובל בזמן בית דין - תוקעין בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין, בראש השנה תוקעין בזמן בית דין ובפני בית דין.	והכי קתני:												!
אין תוקעין אלא כל זמן שבת דין יושבין.	איתמר נמי, אמר רבי חייא בר גמדה אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי:												!
ננערו לעמוד ולא עמדו, מהו? בית דין יושבין בעינן - והא איכא, או דלמא זמן בית דין בעינן - וליכא?	בעי רבי זירא:												!
תיקו.													!
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה וכו'.													!
רואה - פרט ליושבת בנחל, שומעת - פרט ליושבת בראש ההר, קרובה - פרט ליושבת חוץ לתחום, ויכולה לבוא - פרט למפסיק לה נהרא.													!
בראשונה היה הלולב ניטל במקדש שבעה ובמדינה יום אחד													!
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש, ושיהא יום הגף כולו אסור.													!
ומנלן דעבדינן זכר למקדש?													!
דאמר קרא (ירמיהו ל) כי אעלה ארכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדהה קראו לך ציון היא דרש אין לה, מכלל דבעיא דרישה.													!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ושיהא יום הנפ כולו אסור.												■	<
מאי טעמא?												^	ל
מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא אכלנו בהאיר מזרח - עכשיו נמי ניכול. ולא ידעי דאשתקד לא הוה עומר - האיר מזרח התיר, השתא דאיכא עומר - עומר מתיר.												!	◇
דמיבני אימת?												^	ל
אילימא דאיבני בשיתסר												!	ל
הרי האיר מזרח התיר.												ז	ל
אלא דאיבני בחמיסר												!	ל
מחצות היום ולהלן לשתרי												ז	ל
הרחוקין מותרין מחצות היום ולהלן, לפי שאין בית דין מתעצלים בן	דהא תנן:											■	ל
לא נצרכא, דאיבני בחמיסר סמוך לשקיעת החמה.												!	◇
אי נמי - דאיבני בליליא.												!	◇
רבן יוחנן בן זכאי בשית רבי יהודה אמרה	רב נחמן בר יצחק											■	◇
(ויקרא כג) עד עצם היום הזה, עד עצמו של יום.	דאמר: [רבי יהודה]											■	◇
עד - ועד בכלל.	וקסבר: [רבי יהודה]											■	◇
ומי סבר לה כוותיה? והא מפליג פליג עליה												ז	ל
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הנפ כולו אסור.	דתנן: [רבן יוחנן בן זכאי]											■	◇
והלא מן התורה הוא אסור דכתיב, עד עצם היום הזה	רבי יהודה:											ז	◇
התם רבי יהודה הוא דקא טעי, איהו סבר: רבן יוחנן בן זכאי מדרבנן קאמר, ולא היא, מדאורייתא קאמר.												!	◇
והא התקין קתני?												ז	ל
מאי התקין - דרש והתקין.												!	◇
בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום, פעם אחת נשתהו העדים מלבוא, ונתקלקלו הלויים בשיר. התקינו שלא יהו מקבלין אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה - נוהגין אותו היום קודש, ולמחר קודש												■	מ
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום.												■	ל
מה קלקול קלקלו הלויים בשיר?												^	ג
שלא אמרו שירה כל עיקר.	הכא תרגימו:											!	◇
שאמרו שירה של חול עם תמיד של בין הערבים.	רבי זורא:											!	◇
פוק תני להו: התקינו שלא יהו מקבלין עדות החדש אלא כדי שיהא שהות ביום להקריב תמידין ומוספין ונסכיהם, ולומר שירה שלא בשיבוש.	רבי זורא לאהבה בריה:											■	◇
אי אמרת בשלמא אמור שירה דחול - היינו דאיכא שיבוש, אלא אי אמרת לא אמור כלל - מאי שיבוש איכא?												ז	ל
כיון דלא אמור כלל אין לך שיבוש גדול מזה.												!	◇
תמיד של ראש השנה, שחרית - קרב כהלכתו, במוסף מהו אומר - (תהלים פא) הרנינו לאלהים עונו הריעו לאלהי יעקב. במנחה מהו אומר - (תהלים כט) קול ה' יחיל מדבר. ובזמן שחל ראש השנה להיות בחמישי בשבת שהשירה שלו הרנינו לאלהים עונו - לא היה אומר בשחרית הרנינו, מפני שחזור וכופל את הפרק, אלא מהו אומר? - (תהלים פא) הסירותי מסבל שכמו. ואם באו עדים אחר תמיד של שחר - אומר הרנינו אף על פי שחזור וכופל את הפרק.	מתיב רב אחא בר הונא:											■	◇

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
אי אמרת בשלמא כל היכא דמסתפקא אמרינן שירה דחול - היינו דקאמר אומר וכו'פלו, אלא אי אמרת לא אמור כלל - מאי אומר וכו'פלו?												
שאני התם, דשירה דיומיה היא.												